ប្រវត្តិ

រឿងកូរសមុទ្រទឹកដោះ

ចងក្រងដោយ

សុន តុលា

និស្សិតច្បាប់នៃសាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង

ឆ្នាំ ២០១៦

ប្រវត្តិ
រឿងកូរសមុទ្រទឹកដោះ

ចងក្រងដោយ
សុន តុលា
និស្សិតច្បាប់នៃសាលកាវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង

ឆ្នាំ ២០១៦

ប្រវត្តិរឿងកូរសមុទ្រទឹកដោះ

1) តបៈដើម្បីសំជីវិនមន្ត្រ:

នៅពេលនោះ ក្នុងនាមជាស្តេចនៃ**ពួកទានព** ដែលប្រឆាំងនឹង**ពួកទេវលោក មហាពលី** បានចាញ់សង្គ្រាម ហើយរត់ទៅពឹង **សុក្រឆរ្យៈ** [1] ដែលធ្លាប់ត្រូវ**ព្រះឥន្ទ្រ** និងបក្សពួកប្រមាថមើលងាយ។ **សុក្រចរិយា** ក៏យល់ព្រមចងសម្ព័ន្ធមិត្រជាមួយ**ពួកទានព**។ **កាលកេតុ**ក៏ធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ព្រះឥន្ទ្រ** តែពេលនោះ **កាលកេតុ**ចាញ់សង្គ្រាម។ **ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ទទួលបានជ័យជម្នះ ហើយមានអំនួតនឹងខ្លួនឯងជាខ្លាំង។

មានកាលមួយនោះ**ព្រះឥន្ទ្រ** បានជិះ**ដំរីឰរាវ័ត**កាត់អ្នកសច្ចំម្នាក់ ឈ្មោះថា **ទុរពាស**។ **ទុរពាស** បានជូនកម្រងផ្កាពិសេសមួយដល់**ព្រះឥន្ទ្រ**។ **ព្រះឥន្ទ្រ** ក៏ទទួលយកកម្រងផ្ការបស់**ទុរពាស** តែ**ព្រះឥន្ទ្រ**យកទៅដាក់នៅលើប្រមោយដំរី។ ដំរីមិនអាចទ្រាំនឹងក្លិនផ្កានោះបានក៏គ្រវាត់កម្រងផ្កាចោលទៅលើដី។ អ្នកសច្ចំនោះក៏ខឹងយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះថាកម្រងផ្កាជាគ្រឿងសិរីសួស្តី គួរតែគេគោរពដូចជាប្រាសាទ។ **សច្ចំទុរពាស** ក៏ជេរដាក់បណ្តាសា**ព្រះឥន្ទ្រ** ឲ្យវលាយអស់សីលមហិទ្ធិរិទ្ធទាំងឡាយ។

ព្រះឥន្ទ្រគង់លើដំរីឰរាវ័ត រូបចម្លាក់នៅប្រាសាទបន្ទាយស្រី

កាលកេតុ និង**មហាពលី** រួមគ្នានឹង **សុក្រឆរ្យ:** ធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ព្រះឥន្ទ្រ**។ **សុក្រឆរ្យ:** រត់ទៅពឹង**ព្រះសិវ:** សុំ **សំជីវិនមន្ត្រ** ដែលអាចប្រស់អ្នកស្លាប់ឲ្យរស់វិញបាន។ **ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ទៅសុំ**មន្ត្រ:**នេះពី**ព្រះសិវ:**ដែរ។ **សុក្រឆរ្យ:** ត្រូវ**ព្រះសិវ:**ប្រាប់ឲ្យធ្វើ**តប:** រយៈពេលមួយឆ្នាំ ដោយអត់អាហារ ដាំក្បាលចុះក្រោម ទើបអាចទទួលនូវមន្ត្រនេះបាន។ **ព្រះឥន្ទ្រ**គិតថាខ្លួនមិនអាចធ្វើបាន។

កាលកេតុ និង**មហាពលី** ក៏សុំ**សុក្រឆរ្យ:** លះបង់នូវតប:នេះ ព្រោះអាចធ្វើឲ្យគាត់គ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតបាន តែ**សុក្រចរិយា**មិនស្តាប់តាមអ្នកទាំងពីរនាក់នេះឡើយ។ គាត់បានព្យួរខ្លួនគាត់លើដើមឈើមួយដើម ដោយដាំក្បាលចុះក្រោម ហើយនៅពីក្រោមគាត់បានដុតមែកឈើចាស់បង្កើតជាផ្សែង ដែលហុយមកកាត់មុខរបស់គាត់។ **ព្រះម៉ែធរណី** និយាយថា៖ "មានតែអ្នកដែលអាចប្រឈមនឹងការសាកល្បងបានតែប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចប្រឈមនឹងជ័យជម្នះបាន។"

ព្រះវិស្ណុបានកោតសរសើរ**សុក្រឆរ្យ:**ជាខ្លាំង ព្រោះតែក្តីតាំងចិត្តរបស់គាត់ ហើយបរិមាណនៃទម្ងន់ការងារ ដែលគាត់បានធ្វើ ដើម្បីសម្រេចអ្វីដែលគាត់ចង់បាន។

នរទ: ក៏ទៅជួបនឹង**ព្រះឥន្ទ្រ** ដែលកំពុងតែជឿជាក់ថា **សុក្រឆរ្យ:**ប្រាកដជាមិនអាចសម្រេចតាមប្រាថ្នាឡើយ ហើយប្រាប់**ព្រះឥន្ទ្រ** ថា **សុក្រឆរ្យ:** ប្រាកដជាបានសម្រេចតាមប្រាថ្នា។ ពេលនោះ**ព្រះឥន្ទ្រ**មានការភិតភ័យ។ **នរទ:** ក៏ទៅជួបនឹង**នាងលក្ស្មី** ហើយប្រាប់ថា៖ "រឿងខ្លះបើទោះជាមិនមែនជារឿងពិត តែជារឿងដែលល្អនឹងស្តាប់ រឿងខ្លះបើទោះជារឿងពិត ក៏នៅតែជារឿងមិនគួរស្តាប់។"

ម្តាយរបស់**សុក្រឆរ្យ:**ក៏ទៅជួបនឹង**សុក្រឆរ្យ:** ហើយនិយាយលើកទឹកចិត្តកូនរបស់គាត់។ **ព្រះវិស្ណុ**ឃើញបែបនេះ ទ្រង់មានការកោតសរសើរ ដោយទ្រង់ចាត់ទុកថា ទំនាក់

ទំនងម្តាយ និងកូន ជាគ្រឿងដែលគួរជាទីពេញចិត្តបំផុត និងគ្រប់គ្រាន់បំផុត។ ទ្រង់ក៏នមស្ការអស់អ្នកម្តាយបែបនេះ ព្រោះពួកគេចេះចែករំលែកនូវទុក្ខជាមួយកូនៗ។

ព្រះឥន្ទ្រ ឆ្លេឆ្លា ក៏ពឹងស្រីអប្សរាបីនាក់ទៅជួបនឹង **សុក្រឆវ្យៈ** ដើម្បីរំខានតបៈរបស់គាត់។ តែពួកទេពអប្សរបដិសេធ ដោយចាញ់បារមីរបស់**សុក្រចរិយា**។ នៅពេលនោះ **កូនស្រីរបស់ព្រះឥន្ទ្រ** ទ្រង់នាម **ជ័យន្ទី** ចេញមកហើយនិយាយថា៖

"ស្ត្រីមិនគួរយកមកធ្វើប្រើ ដូចជាភាពទន់ខ្សោយរបស់បុរសទេ ព្រោះស្ត្រីនៅទីនេះ ដើម្បីជាកម្លាំងចិត្តរបស់បុរសទៅវិញ។ ស្ត្រីមិនមែនសម្រាប់តែកាមតណ្ហាតែមួយមុខប៉ុណ្ណោះ។ ស្ត្រីត្រូវបានបង្កើតមក ដើម្បីទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់បុរស ដើម្បីបង្កើតនូវចំណងស្នេហារវាងបុរស និងនារី ហើយគឺដោយសារហេតុផលនេះហើយ ដែលស្ត្រីត្រូវធ្វើខ្លួនជាអប្សរា។"

តែទោះយ៉ាងណា នាងក៏ស្ម័គ្រខ្លួន ដើម្បីទៅរំខានពិធីតបៈរបស់**សុក្រឆវ្យៈ**។ **នាងលក្ស្មី** មានសេចក្តីតានតឹងក្នុងចិត្ត ត្បិតឆាកល្ខោនរបស់**នាងជ័យន្ទី** ហាក់ដូចជាមិនមានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ ព្រោះនាងមិនអាចធ្វើបានសម្រេចទេ។ **ព្រះវិស្ណុ**និយាយថា៖ "វាពិបាកណាស់ ដែលនឹងកំណត់ពីជ័យជម្នះ និងបរាជ័យ ព្រោះពេលខ្លះ អ្នកខ្លះឈ្នះដោយសុខចិត្តចាញ់ អ្នកខ្លះចាញ់ព្រោះតែឈ្នះ។"

ជ័យន្ទីទៅជិត**សុក្រឆវ្យៈ** ដោយបន្លំខ្លួនធ្វើជាមានបំណងល្អ។ តែតាមពិតនាងបានដាក់ម្ទេស ក្នុងគំនរឧសដែលដុតបង្ហុយ ដែលធ្វើឲ្យផ្សែងកាន់តែហ៊ីរឡើង មិនអាចដកដង្ហើមបាន ឬក៏ទៅក្បែរបាន។ **សុក្រឆវ្យៈ**ពិបាកទ្រាំជាខ្លាំង តែនៅតែព្យាយាមតាំងខ្លួនក្បាលចុះក្រោម។ នេះជាបទឧក្រិដ្ឋ ដែល**នាងជ័យន្ទី**បានប្រព្រឹត្ត ដែលនាងគួរតែទទួលផលអាក្រក់វិញ នៅពេលក្រោយមកទៀត។

ផ្សែងដែលមានក្លិនហឹរ ក្តៅ មិនអាចដកដង្ហើមបានបន្តហុយទ្រលោម។ **សុក្រឆវ្យៈ** បន្តរងនូវទុក្ខវេទនា។ បន្តិចក្រោយមក គាត់ក៏ចេញឈាមតាមច្រមុះ មាត់ និងភ្នែក។ **ជ័យន្តី** ភ័យស្លន់ស្លោចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួន។ នាងក៏ព្យាយាមពន្លត់ភ្លើងនោះវិញ ប៉ុន្តែ**មហាពលី** និង**កាលកេតុ** បានចាប់នាងបោះចេញពីទីនោះ រួចពួកគេក៏ព្យាយាមពន្លត់ភ្លើងនោះ តែត្រូវ**សុក្រឆវ្យៈ**ហាមប្រាម។ **ជ័យន្តី**កើតទុក្ខ។ នាងស្គាល់ពីទង្វើឆ្កួតលីលារបស់ខ្លួន ហើយស្តាយក្រោយ ហើយអង្វរ**ព្រះសិវៈ**ឲ្យជួយសង្គ្រោះ**សុក្រឆវ្យៈ**។

ព្រះសីវៈក៏បានសង្គ្រោះ**សុក្រឆវ្យៈ**ភ្លាមៗ ហើយបង្គាប់ឲ្យ**សុក្រឆវ្យៈ**ឈប់ធ្វើតបៈបន្តទៀត ព្រោះទ្រង់សម្រេចចិត្តថា **សុក្រឆវ្យៈ** ជាអ្នកដែលគួរទទួលនូវសំជីវិនមន្ត្រនេះ ដោយ**ព្រះឥន្ទ្រ**ប្រើមធ្យោបាយមិនយុត្តិធម៌។ ដូច្នេះ **ព្រះសីវៈ**ក៏ប្រគល់សំជីវិនមន្ត្រដល់**សុក្រឆវ្យៈ**។ **សុក្រឆវ្យៈ**មានសេចក្តីត្រេកអរជាខ្លាំង។ វាក៏សម្លាប់**មហាពលី** រួចក៏ប្រស់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយប្រើសំជីវិនមន្ត្រ ដើម្បីជាការល្បងមើល។

ក្នុងពេលប្រារព្ធនូវជ័យជម្នះរបស់គាត់ **ជ័យន្តី** បានសុំទោស**សុក្រឆវ្យៈ** ដោយសុំតាមបម្រើគាត់មួយជីវិត សុខចិត្តធ្វើជាភរិយារបស់គាត់ ដោយសារតែបទឧក្រិដ្ឋ ដែលនាងបានធ្វើដាក់គាត់ ដើម្បីឲ្យនាងអស់ចិត្ត និងស្ងប់ចិត្តដោយសារតែកំហុសរបស់ខ្លួន។ **សុក្រឆវ្យៈ**ស្រឡាំងកាំង។ តើបុត្រីទេវមករៀបការនឹងទានពយ៉ាងម៉េចនឹងកើត? **ជ័យន្តី** និយាយថា វាដូចគ្នានឹងបុរសម្នាក់ រៀបការនឹងស្ត្រីម្នាក់ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ។ នាងអង្វរឲ្យ**សុក្រឆវ្យៈ**យល់ព្រម។

សុក្រឆវ្យៈវង្វេងស្មុំង។ គាត់ប្រាប់នាងពីឋានៈរបស់នាង ហើយប្រាប់ពីគម្រោងការរបស់គាត់ ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមនឹងបិតារបស់នាង ហើយថាគោលបំណងរបស់នាង គឺការរំខានដល់តបៈរបស់គាត់នោះ គ្រាន់តែជាលទ្ធនៃសេចក្តីស្នេហារវាងឪពុក និងកូនតែប៉ុណ្ណោះ វាមិនមែនជាបទឧក្រិដ្ឋអីធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ហើយថានាងអាចចាកចេញត្រឡប់ទៅ

វិញ ដោយមិនបាច់ទទួលទោសអ្វីទាំងអស់។ តែ**នាងជ័យន្តី**មិនកែប្រែសេចក្តីសម្រេចចិត្តឡើយ។ **សុក្រឆរ្យៈ**ក៏យល់ស្របតាមនាង។

ព្រះឥន្ទ្រស្ទាក់ស្ទើរកាំងដោយកូនស្រីរបស់ខ្លួនរៀបការនឹងទានពម្នាក់។ ប៉ុន្តែមហេសីព្រះឥន្ទ្រជំទាស់នឹង**ព្រះឥន្ទ្រ** ព្រោះ**ព្រះឥន្ទ្រ**ខ្លួនឯងក៏រៀបការនឹងបុត្រីទានពដែរ (ខ្លួននាង) ដូច្នេះគ្មានអ្វីចោទទេ ដែលទានពម្នាក់រៀបការនឹងបុត្រីទេវនោះ។ **ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ដាក់មុខចុះ។

សុក្រឆរ្យៈក៏ប្រកាសសង្គ្រាម។ **ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ប្រកាសសង្គ្រាម។ **ជ័យន្តី** ជាអ្នកចាញ់ បើទោះជាខាងណាចាញ់ក៏ដោយ។ ដូច្នេះនាងក៏ស្នើសុំសេចក្តីសម្របសម្រួល តែ**សុក្រឆរ្យៈ**បដិសេធ។ ដូច្នេះនាងក៏ឈរនៅខាងគាត់ ដោយនាងជាភរិយារបស់គាត់ ដែលជាទីមួយសមគួរជាងឪពុកនាង។ សង្គ្រាមក៏ចាប់ផ្តើម។ រាល់លើក ពេលដែលទ័ពរបស់**ព្រះឥន្ទ្រ**សម្លាប់ពួកទានពបានម្នាក់ **សុក្រឆរ្យៈ** ប្រោះឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយប្រើសំជីវិនមន្ត្រ។

ភ្លើងសង្គ្រាមក៏ឆេះសន្ធោសន្ធៅឡើង។ **ព្រះឥន្ទ្រ**មើលឃើញ បរាជ័យរបស់ខ្លួន ក៏រត់គេចខ្លួនជាមួយនឹងទាហានរបស់ខ្លួន។ ពួកទានពប្រារព្ធពិធីជ័យជម្នះ។ **ព្រះឥន្ទ្រ** និងបក្សពួក ព្រួយបារម្ភពីដំណោះស្រាយតទល់នឹងសំជីវិនមន្ត្រ។ ដូច្នេះ **ព្រះឥន្ទ្រ** និងបរិវារក៏ទៅពឹងពាក់**ព្រះវិស្ណុ** ដែលនៅពេលនោះ **ព្រះវិស្ណុ**ប្រាប់ថាដំណោះស្រាយតបនឹងសំជីវិនមន្ត្រគឺ **ទឹកអម្រឹត**។

[1] ជាគ្រូសង្គ្រាមរបស់ពួកអសុរៈ។ **សុក្រឆរ្យៈ** ជាអាទិទេពសង្គ្រាម ប៉ុន្តែជាអ្នកគាំទ្រពួកអសុរៈ។

2) កូរសមុទ្រទឹកដោះដើម្បីទឹកយកអម្រឹត

សំជីវិនមន្ត្រអាចប្រោះឲ្យរស់វិញបាន តែ**ទឹកអម្រឹត**ដែលអាចធ្វើឲ្យមានជីវិតអមតៈមានការព្រួយបារម្ភតិច និងសប្បាយច្រើន។ ក៏ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានទឹកអម្រឹត គេត្រូវកូរសមុទ្រ ដូចកូរទឹកដោះបានមកជាប៊័រ។ ដើម្បីកូរទឹកសមុទ្រ គេត្រូវការជ្រលងធំមួយ បើគ្រាន់តែទឹកដោះគេត្រូវការដៃពីរ នោះដើម្បីកូរទឹកសមុទ្រ គេត្រូវការក្រុមធំៗពីរ។ ដូច្នេះ

ព្រះវិស្ណុ ស្នើឲ្យ**ព្រះឥន្ទ្រ**ចងសម្ព័ន្ធភាពនឹងពួកទានព ដើម្បីបង្កើតជាក្រុម តែ**ព្រះវិស្ណុ**ធានាថា ពួកទានពនឹងមិនអាចទទួលបានទឹកអម្រឹតនោះទេ។

ដូច្នេះ**ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ទៅជួបនឹងពួកទានព ដើម្បីសុំជំនួយកូរសមុទ្រយកទឹកអម្រឹត។ **សុក្រឆរ្យ:** សង្ស័យ ហើយបញ្ចេញហេតុផលថា ភ្លើង និងទឹកមិនអាចធ្វើការជាមួយគ្នាបានទេ។ ប៉ុន្តែពេលដែល**ព្រះឥន្ទ្រ**សួរថា បើ**សុក្រឆរ្យ:**ខ្លួនឯងស្លាប់ តើបាននរណាប្រោះឲ្យរស់ឡើងវិញ។ **សុក្រឆរ្យ:**និយាយមិនចេញ។

បើទោះជា**សុក្រឆរ្យ:**សង្ស័យពីល្បិចកល គាត់ដឹងច្បាស់ថា បើគាត់ស្លាប់ពួកទានពទាំងអស់ក៏នឹងស្លាប់ដែរ។ ដូច្នេះ ក៏យល់ព្រមកូរទឹកសមុទ្រយកទឹកអម្រឹត ជាមួយនឹងពួកទេវលោក។ **ព្រះវិស្ណុ**ពេញចិត្តនឹងវិធីរបស់**ព្រះឥន្ទ្រ** ដែលអាចជម្នះ**សុក្រឆរ្យ:**ឲ្យចូលរួមកូរសមុទ្រយកទឹកអម្រឹតបាន។

ព្រះវិស្ណុក៏ហៅ**បក្សីរាជ**មកគាល់ ហើយសុំឲ្យ**បក្សីរាជ**ជញ្ជូន**ភ្នំមន្ទរ:**។ **បក្សីរាជ** ក៏ធ្វើដំណើរទៅជាមួយ**ស្ដេចពស់វសុកិ**។ នៅពេលដែលពួកគេទៅដល់**ភ្នំមន្ទរ: វសុកិ**ក៏រុំព័ទ្ធភ្នំរួចហើយ**បក្សីរាជ**ក៏ហោះយោងភ្នំនោះ បន្ទាប់ពី**សុតារស៍នចក្រ**របស់**ព្រះវិស្ណុ**បានកាត់ផ្ដាច់ភ្នំនោះរួចមក។ **បក្សីរាជ** និង**វសុកិ**បានយកភ្នំនោះមកដាក់នៅមាត់សមុទ្រ ដែលពួកទានព និងទេវតាកំពុងតែរង់ចាំ។

វិស្ណុក៏ហៅ**នរទ** មកជួយដោះស្រាយបញ្ហាបន្តិចបន្តួច។ នៅពេលកូរសមុទ្រ ភ្លើងបានកើតចេញពីមាត់របស់**វសុកិ** ដូច្នេះគេត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នពេលកាន់**វសុកិ** នៅពេលនោះទេវតាមិនមែនជាអ្នកកាន់ខាងក្បាលទេ។ **នរទ**ធានាចំពោះមុខ**ព្រះវិស្ណុ**ថា គាត់នឹងទទួលខុសត្រូវលើបញ្ហានេះ។ ប្រាកដណាស់ នៅលើមាត់ឆ្នេរជម្លោះបានកើតឡើង ដោយសារតែរឿងខាងណាត្រូវនៅខាងក្បាល ខាងណាត្រូវនៅខាងកន្ទុយពស់។

នរទប្រាប់ថា អ្នកដែលខ្លាំងជាងគេ ត្រូវនៅខាងក្បាល។ គាត់និយាយប្រាប់ពួកទានពថា ពួកទេវតាជាអ្នកខ្លាំងជាង។ ប៉ុន្តែពួកទានពនិយាយថា ក្នុងសង្គ្រាមលើកក្រោយបង្អស់ គឺពួកទានពដែលជាអ្នកឈ្នះ មិនមែនពួកទេវតាទេ ដូច្នេះពួកគេជាអ្នកខ្លាំងពូកែជាង។ ដូច្នេះ**នរទ**ក៏យល់ព្រម ហើយបង្គាប់ពួកទេវតាឲ្យកាន់ខាងកន្ទុយ រីឯពួកទានពកាន់ខាងក្បាល។ ពួកទេវតាក៏យល់ព្រម។

សុក្រឆរ្យ:ខឹងយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់ស្គាល់អំពីភ្លើង។ ដូច្នេះគាត់ក៏បន្ទោសខ្លួនឯង ដែលមិនបាននៅកន្លែងពេលនោះ ហើយបន្ទោសពួកទានព ដែលល្ងង់ខ្លៅចាញ់បោក ការបញ្ឆោរពី**នរទ**។ ប៉ុន្តែពួកទានពបានសម្រេចចិត្តរួចស្រេចទៅហើយ មិនអាចកែប្រែវិញបានឡើយ។ ដូច្នេះ **សុក្រឆរ្យ:**ក៏បញ្ជូនគ្នាគាត់ម្នាក់ ទៅបន្លំនឹងពួកទេវតា ដើម្បីកុំឲ្យចាញ់បោកពួកទេវតាទៀត។

អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងបានរៀបចំជាស្រេច **ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏សុំឲ្យ**បក្សីរាជ** លើក**ភ្នំមន្ទរ:**មកដាក់ក្នុងសមុទ្រ ដើម្បីឲ្យពួកគេកូរសមុទ្រ។ **បក្សីរាជ**ដោយមាន**វសុកិ**ជាជំនួយ បានលើក**ភ្នំមន្ទរ:** មកដាក់ក្នុងសមុទ្រ តែដោយសារសមុទ្រជ្រៅពេក ភ្នំក៏លិចចូលក្នុងសមុទ្រ។ ពួកគេមិនអាចកូរទឹកសមុទ្របាន បើភ្នំនេះមិនអាចដាក់ក្នុងសមុទ្រដោយមិនលិចបានទេ។

ពួកទានពព្រមានថា នឹងលះបង់បេសកម្មដែលមិនអាចនេះ។ **ព្រះឥន្ទ្រ**និយាយថា បញ្ហានេះអាចដោះស្រាយបាន នៅពេលដែលគេត្រូវការវត្ថុធំសម្បើម ដូចជាទឹកអម្រឹតនោះ។ គាត់ និងពួកទេវតា បានហៅ**ព្រះវិស្ណុ**ជួយដោះស្រាយបញ្ហានេះ។

3) អវតារកូម៌

ព្រះវិស្ណុប្រាប់**នាងលក្ស្មី**ថា ទ្រង់ត្រូវយាងចេញទៅផែនដី។ តែ**នាងលក្ស្មី**រំឭកថា ទ្រង់គួរតែធ្វើបែបនេះ តែនៅពេលដែលពួកមាណព (មនុស្ស) មានគ្រោះថ្នាក់តែប៉ុណ្ណោះ។ **ព្រះវិស្ណុ**ក៏ពន្យល់ថា បើសិនជាពួកទានពឈ្នះ នោះវាច្បាស់ជាមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកមាណពមិនខាន ដើម្បីកុំឲ្យរឿងបែបនេះកើតឡើងបាន ទ្រង់ត្រូវតែយាងចេញទៅ។ នាងក៏សួរថា ចុះនាងវិញ?។ នាងមិនអាចរស់នៅបែកគ្នាពី**ព្រះវិស្ណុ**បានទេ។

ព្រះវិស្ណុបានថា៖ "ការវិលមកជួបគ្នាវិញ បន្ទាប់ពីបែកគ្នា ជារឿងដែលគួរឲ្យរំភើបបំផុត ការជួបគ្នាលើកនេះពិតជាមហាអស្ចារ្យណាស់។" គាត់និយាយថា៖ "ទោះបីជានាងលេចមកជាមួយ ដោយការកូរសមុទ្រទឹកដោះ សម្រាប់គាត់ នាងមានតម្លៃជាងទឹកអម្រឹតទៅទៀត ព្រោះទឹកអម្រឹតសម្រាប់ទេវតា រីឯនាងវិញ នាងពោរពេញទៅដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងជាម្ដាយនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ ជាវត្ថុតែមួយគត់ ដែលឧបត្ថម្ភលោកនេះឲ្យនៅតែមួយ។" ដូច្នេះទ្រង់ក៏កោតសរសើរនាង ដែលមានលក្ខណៈយ៉ាងដូច្នេះ ហើយសុំឲ្យនាងទុកចិត្តលើទ្រង់ពេលដែលទ្រង់ចុះទៅផែនដីជាអណ្ដើក។ ដូច្នេះអវតាជា**អណ្ដើកកូម៌**ក៏ចាប់ផ្ដើម។

វិស្ណុជាអណ្ដើកប្រាប់**ព្រះឥន្ទ្រ**ថា គាត់នឹងជួយទ្រ**ភ្នំមន្ទរៈ** លើខ្នងក្រោមសមុទ្រ នៅពេលដែលកូរវឹកទឹកសមុទ្រនោះ។ អ្នកទាំងអស់គ្នាសប្បាយរីករាយ។ អណ្ដើកក៏បំពេញតួនាទីរបស់ខ្លួន។ ក្បាល**វសុកិ**បានមកខាងពួកទានព។ ខាងកន្ទុយបានទៅពួកទេវតា។

4) នីលកណ្ឋ

ទឹកអម្រឹតនេះជាអ្វី ដែលពួកគេចង់បាន។ ប៉ុន្តែការពិតបានលេចឡើង។ គឺ**ថ្នាំពុលកាលកូដ** [1]។ ភាពច្របូលច្របល់បានកើតឡើង។ គ្រប់គ្នាមានពួកទានព ទេវតា និងមនុស្សភ័យស្លន់ស្លោ រត់ប្រាសអាយុគេចចេញពីថ្នាំពុលនេះឲ្យបានឆ្ងាយបំផុត។

ទានពក៏ទៅជួបនឹង**សុក្រឆរ្យៈ** ហើយសុំផ្អាកការកូរសមុទ្រទឹកដោះ។ **សុក្រឆរ្យៈ** ប្រាប់កុំឲ្យខ្លាច ព្រោះគាត់អាចប្រោះអ្នកស្លាប់ឲ្យរស់វិញបាន ហើយកើតក្ដីសង្ស័យចំពោះពួកទេវតា។ ទេវតាក៏ទៅជួបនឹង**ព្រះវិស្ណុ** ហើយនិយាយទូលពិតថា៖ "តើរឿងចង្រៃស្អីគេហ្នឹងព្រះអង្គ?"

ព្រះវិស្ណុក៏តបថា បើការស្វែងរកទឹកអម្រឹតវាជាការងាយស្រួល តើមានន័យអីទៅ? ឆាកល្ខោនជីវិត គឺជាការលេងបិទពួនជាមួយនឹងសេចក្ដីស្លាប់។ គេត្រូវតែចេះប្រថុយប្រថាន។ ឧទាហរណ៍ដូច ទារក និងម្ដាយស្ទើរគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត ក្នុងដំណើរការរយៈកាលប្រាំបួនខែ ហើយនៅកើតចេញមក លោកទាំងមូលញញឹមដាក់។ ដូច្នេះ ទឹកអម្រឹត មិនមែនជាការងាយស្រួលនោះទេ។ នៅពេលនោះ **ព្រះវិស្ណុ**យករាងកាយជាមនុស្ស ដែលនៅពេលជាមួយគ្នា អវតាររបស់ព្រះអង្គជា**អណ្ដើកកូម៌**។

ដូច្នេះ**ព្រហ្មា** ក៏សួរ**ព្រះវិស្ណុ**ពីសុវត្ថិភាពរបស់ភាវៈ ដែលទ្រង់បានបង្កើត គឺពួកមនុស្ស ចំពោះមុខ**ថ្នាំពុលកាលកូដ** នេះ។ **ព្រះវិស្ណុ**ក៏អល់អែក។ ជាចុងក្រោយពួកគេ ក៏ទៅពឹង**ព្រះសិវៈ** **ព្រះសិវៈ**ក៏ធានាថានឹងជួយដោះស្រាយវិបត្តិនេះ។

ព្រះសិវៈសប្បាយរីករាយ ដោយឃើញ**ព្រហ្មា** និង**ព្រះវិស្ណុ** ព្រមទាំងពួកទេវតាផងដែរ។ ទ្រង់ស្វាគមន៍ពួកគេយ៉ាងសមរម្យ។ **ព្រះសិវៈ**មានបន្ទូលប្រាប់ កុំឲ្យពួកគេមានសេចក្ដីភ័យខ្លាចអី។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏ចុះទៅសមុទ្រ។ **ព្រះសិវៈ**សុខចិត្តលេបថ្នាំពុលកាលកូដ នោះទាំងអស់ រួចហើយក៏បោះថូរទទេនោះចោល។

ព្រះវិស្ណុទ្រង់កោតសរសើរ**ព្រះសិវៈ**ជាខ្លាំង ដែលបានសង្គ្រោះលោក។ ទ្រង់គោរព**ព្រះសិវៈ** ហើយហៅ**ព្រះសិវៈ**ថា **នីលកណ្ឋ** មានន័យថា អ្នកមានកខៀវ ដោយ**ព្រះសិវៈ** បានបញ្ឈប់ថ្នាំពុលនោះត្រឹមបំពង់ក ធ្វើឲ្យករបស់ទ្រង់ក្លាយជាខៀវ។ **ព្រាហ្មា**ក៏សម្ដែងសេចក្ដីអរគុណដែរ ព្រោះថាពួកទានពមាន**សុក្រឆរ្យៈ** ពួកទេវតាមាន**ព្រះវិស្ណុ** តែ

សម្រាប់ពួកមនុស្ស **ព្រះវិស្ណុ**ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវ ហើយមានតែ**ព្រះសិវៈ**មួយអង្គគត់ ដែលអាចសង្គ្រោះពួកគេបាន។

ព្រះសិវៈក៏ពន្យល់ពីភាពចាំបាច់នៃថ្នាំបំពុល។ នៅទីណាមានអម្រឹត នៅទីនោះត្រូវតែមានថ្នាំពុល។ ថ្នាំបំពុលមិនអាចលុបបំបាត់ទាំងស្រុងបានទេ តែឥទ្ធិពលរបស់វាអាចកាត់បន្ថយបាន។ ជាម្តងទៀត**ព្រះវិស្ណុ** សម្តែងក្តីពេញចិត្តដល់**ព្រះសិវៈ**។ តែព្រះអង្គផ្តន្ទាអ្នកដែលបានបំពុលទឹក ដោយបោះវត្ថុមិនល្អចូលក្នុងសមុទ្រ ដែលក្លាយទៅជាថ្នាំពុល ដែលមានផលមិនល្អដល់សត្វក្នុងទឹក។

ព្រះឥន្ទ្រក៏ទៅជួបនឹង**សុក្រឆរ្យៈ** ហើយនិយាយប្រាប់ថា ថ្នាំពុលកាលកូដត្រូវបានបញ្ចប់ហើយ។ **សុក្រឆរ្យៈ**សន្និដ្ឋានថា មានតែ**ព្រះសិវៈ**មួយអង្គគត់ ដែលអាចបញ្ឈប់រឿងនេះបាន។ **ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ស្នើ**សុក្រឆរ្យៈ** ឲ្យបញ្ជូនបរិវាររបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅវិញ ដើម្បីបំពេញការងារឡើងវិញ។ ពួកគេមានការស្ទាក់ស្ទើរ តែ**សុក្រឆរ្យៈ**យល់អំពីផលប្រយោជន៍របស់អម្រឹត ដូច្នេះគាត់ប្រាប់ឲ្យគ្នីគ្នារបស់គាត់ចេញទៅ ហើយបញ្ជាឲ្យ**ស្វនិភានុ**ឃ្លាំចាំមើលការងារនេះដូចលើកមុន។

[1] ហៅម្យ៉ាងទៀតថា **ហលាហលៈ**។

5) ស្វយំវរៈ

បន្ទាប់ពី**ព្រះសិវៈ**បានលេបថ្នាំពុលរួចហើយ ពួកទេវតា និងពួកអសុរា ក៏ចាប់ផ្តើមកូរទឹកសមុទ្រម្តងទៀត។ វត្ថុដែលផុសចេញពីសមុទ្រ គឺ**មេគោកមធេនុ**។ **ពួកព្រាហ្មណ៍**ទាមទារយកមេគោនេះ ដោយអះអាងថា **ព្រាហ្មណ៍**មានសិទ្ធិយកវត្ថុ ដែលផុសចេញដំបូង។ តែដោយពួកទេវតា និងអសុរា បានលើកអំពីកាលកោត **ព្រាហ្មណ៍**ក៏ហើបមាត់លែងចេញ។ ប៉ុន្តែដោយសារទាំងទេវៈ និងអសុរៈ សុទ្ធតែគោរពបូជាព្រាហ្មណ៍ដូចគ្នា ពួកគេក៏យល់ព្រមឲ្យមេគោនេះដល់**ព្រាហ្មណ៍**។

*វត្ថុដែលផុសចេញបន្ទាប់មកទៀត គឺ**សេះក្បាលប្រាំពីរ**ដ៏ស្អាត ដែលមានឈ្មោះថា **ឧច្ចៃស្រវ័ស**។ **ព្រះឥន្ទ្រ**ត្រូវបាន**ព្រះវិស្ណុ**ប្រាប់កុំឲ្យទារយកសេះនេះ ដូច្នេះគាត់ក៏នៅស្ងៀម។ **ស្តេចអសុរា មហាពលី** ក៏សម្តែងនូវការពេញចិត្តចំពោះសេះនេះ ហើយគេក៏អនុញ្ញាតឲ្យគាត់យកសេះនេះ។ **សេះឧច្ចៃស្រវ័ស**នេះតំណាងឲ្យការលើកតម្កើង ភាពក្រអឺតក្រទម ដែលអាចនាំឲ្យអ្នកស្វែងរកវិជ្ជាប្រាសចាកពីផ្លូវរបស់ខ្លួន។*

*ពួកអសុរៈ និងពួកទេវៈកើតពីឪពុកតែមួយ គឺ**បណ្ឌិត កស្សបៈ** តែម្តាយទីទៃ។ ពួកទេវកើតពី**អទិតិ** មានន័យថា មិនព្រិលភ្នែក មិនស្រវាំងភ្នែក មិនច្រលំភ្នែក។ ឯម្តាយរបស់ពួកអសុរៈគឺ**ទិតិ** មានន័យថា មើលអ្វីច្រើនតែច្រលំ មិនយល់ស៊ីជម្រៅពីវត្ថុដែលឃើញ។*

*វត្ថុផុសចេញបន្ទាប់មកទៀត គឺ**ដំរីឰរាវ័ត** ជាស្តេចដំរីស។ ដោយសារតែពួកអសុរៈបានយកសេះទៅហើយដូច្នេះ ពេលនេះជាវេណរបស់ទេវៈវិញ ដូច្នេះ**ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏យកដំរីឯកនេះ ជាជំនិះរបស់គាត់។ ដំរីដែលមានភ្នែកតូចជាងខ្លួនខ្លាំង តំណាងឲ្យសមត្ថភាពមើលឃើញនូវចំនុចសំខាន់នៃវត្ថុនានា។*

*បន្ទាប់មកទៀត ក៏ផុស**គ្រឿងអលង្ការ កោស្តុភា** **ព្រះវិស្ណុ**ក៏យកធ្វើជាគ្រឿងលម្អ។ បន្ទាប់មកទៀត ក៏ផុសចេញ**ដើមឈើបំពេញប្រាថ្នា បរិជាត និងស្រីទេពអប្សរ** ដែលទាំងពីរនេះក្រោយមកក្លាយជាវត្ថុសក្ការរបស់ស្ថានសួគ៌។*

*បន្ទាប់ពីកូរបានច្រើនដងរួចមក ក៏លេចចេញ**ព្រះនាងលក្ស្មី** ដែលស្អាតដូចរាល់ដង។ តែពេលនោះនាងលេចចេញមកជាស្រី។ **កាលកេតុ** រៀបរាប់បបូរមាត់នាង ភ្នែក មុខ មាត់ ចរឹក សក់ ដំណើរ ដោយពាក្យពេចន៍ល្អសព្វបែបយ៉ាង ហើយបានដាស់ឲ្យតណ្ហារបស់ខ្លួនគាត់ស្ទើនឡើង។ **សុក្រឆរ្យៈ**សុំ**ព្រះឥន្ទ្រ**យកនាង។ តែ**ព្រះឥន្ទ្រ**តបថា នាងជាទេពីជាទេពធីតា សម្រាប់ទេវតាមួយអង្គ។ ដូច្នេះ**ព្រះឥន្ទ្រ**បដិសេធ។*

កាលកេតុ និងបក្សពួកដើរចេញ ហើយនិយាយថា ពួកគេនឹងធ្វើសង្គ្រាមដើម្បីកំណត់ថានរណាជាអ្នកត្រូវបានស្រីនេះ។ ភាគីទាំងពីរ ក៏ឈប់កូរទឹកសមុទ្រ ហើយទៅលានចម្បាំងប្រយុទ្ធគ្នាដណ្តើមស្រី។

នាងលក្ស្មីមានទុក្ខព្រួយ ដោយមិនអាចរក**ព្រះវិស្ណុ**ឃើញ។ អារម្មណ៍នាងស្រែកហៅរកទ្រង់ ភ្នែករបស់នាងសម្លឹងរកទ្រង់ គ្រប់ភាគទាំងអស់នៃកាយនាងត្រូវការទ្រង់។ ដូច្នេះ**ព្រះវិស្ណុ**ក៏មកដល់។ **ព្រះវិស្ណុ** និង**នាងលក្ស្មី**ក៏បានជួបគ្នា ប្រកបដោយក្តីរីករាយឥតឧបមា ប៉ុន្តែ**ព្រះវិស្ណុ** មានកែវភ្នែកប្រកបដោយអាថ៌កំបាំង ប្រាប់**នាងលក្ស្មី** ថា ឥលូវនេះនាងចេញមកពីសមុទ្រ ដូច្នេះនាងជា**សាគរបុត្រី** ដូច្នេះនាងត្រូវទៅជួបអ្នកបង្កើតសមុទ្រ **ព្រហ្មា** ដើម្បីកំណត់ពីវាសនារបស់នាង រួចក៏ទុកនាងចោលតែម្នាក់ឯងទៅ។

ដូច្នេះ**នាងលក្ស្មី** ក៏ទៅជួបនឹង**ព្រហ្មា** ហើយប្រាប់នាងពីតម្រូវការចាំបាច់របស់នាងចំពោះ**ព្រះវិស្ណុ** ហើយប្រាប់អំពីចម្បាំងរវាងពួកទានព និងទេវតា។ **ព្រហ្មា**និយាយថា៖ "អីក៏សំរាមម្ល៉េះ!" ហើយក៏យាងទៅលានសង្គ្រាម។ គាត់ទៅដល់ត្រឹមពេលដែលសង្គ្រាមហៀបនឹងចាប់ផ្តើម ហើយប្រាប់ពួកទេវតា និងពួកទានព អំពីគោលការណ៍របស់ស្រី។ ទ្រង់ប្រាប់ពួកគេអំពីសិទ្ធិរបស់ស្ត្រី ហើយថាស្ត្រីមិនអាចចាត់ទុកដូចជា របស់គ្មានជីវិតបានទេ ដែលគ្មាននរណាអាចយកជាកម្មសិទ្ធិបានទេ។

ដូច្នេះគាត់ក៏ចាប់ផ្តើមពិធីថ្មីមួយ ហៅថា **ស្វយំវរៈ** ដែលក្នុងនោះស្រី ទទួលបានសិទ្ធិផ្តាច់មុខលើបុរស ដែលនាងជ្រើសរើស មានសិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសបុរស ដែលនាងពេញចិត្ត ហើយមិនអាចបុរសណាមកជ្រើសរើសយកនាងបានឡើយ។

មហាពលីនិយាយលើក**កាលកេតុ**ថា **កាលកេតុ**ខ្លាំង ដូច្នេះនាងនឹងជ្រើសរើសយកគាត់តែម្នាក់គត់ តែ**កាលកេតុ**បើកភ្នែកធំៗ តែក្នុងចិត្តគិតថាវាមិនអាចរួចជាស្រេចទៅហើយ។ **នាងលក្ស្មី**មានការព្រួយបារម្ភ។ **នរទ**ក៏លេចចេញមក។ គាត់ប្រាប់នាងថា ស្នាមញញឹម

របស់នាង ជាវត្ថុដែលអាចផ្តល់ជីវិតឡើងវិញ ដល់ភាវរស់ជាច្រើន ហើយឥលូវនេះស្នាមញញឹមនោះ ម្តេចក៏ស្លាប់បាត់អញ្ចឹង។ តើអ្វីទៅជាបញ្ហា? នាងក៏តបវិញថា នៅក្នុងពិធីស្វយំវរៈ ដែលនឹងមកដល់នេះ មានតែពួកទេវតា និងទានពប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិចូលរួម តែ**នារាយណ**របស់នាង មិនអាចមកចូលរួមបានទេ។ តើឲ្យនាងអាចជ្រើសរើសណាផ្សេងទៀតក្រៅពីទ្រង់បាន?

នាងក៏សុំឲ្យ**នរទ**ជួយយ៉ាងណាឲ្យ**នារាយណៈ**មកចូលរួមក្នុងពិធីស្វយំវរៈ។ **នរទៈ**មិនអាចនិយាយអ្វីចេញបាន ដោយ**នារាយណៈ**មិនត្រូវបានគេអញ្ជើញមកចូលរួមក្នុងពិធីនេះទេ។

ស្វយំវរៈក៏ចាប់ផ្តើម។ គ្មានសញ្ញាអំពី**ព្រះវិស្ណុ** នៅក្នុងពិធីនេះទេ។ មានតែពួកទានព និងទេវតាប៉ុណ្ណោះ។ **សាគរបុត្រី** មានចិត្តព្រួយបារម្ភជាខ្លាំង។ នាងរង់ចាំអ្វីមួយ។ **ព្រហ្មា** ជាអ្នករៀបចំពិធី ក៏ប្រកាសបើកពិធីស្វយំវរៈ ជាលើកដំបូងមិនធ្លាប់មាន ជាពិធីមួយដែលស្ត្រីមានសិទ្ធិជ្រើសរើសបុរស ដែលនាងពេញចិត្ត។

នាងសាគរបុត្រី នៅតែបារម្ភក្នុងចិត្ត នាងដើរកាត់ហ្វូងទេវតា និងទាណព នាងបដិសេធទាំងអស់ នៅពេលនោះ ភ្នែករបស់នាងសម្លឹងមើលទៅតែទ្វារ សង្ឃឹមថា**ព្រះវិស្ណុ**នឹងចូលមក។ តែគ្មានទេ។ នាងបដិសេធគេគ្រប់គ្នា។ នៅក្នុងចិត្តរបស់នាងបានគិតក្នុងចិត្តថា៖

1. អ្នកខ្លះចេះទ្រាំនឹងការលំបាកបែបយ៉ាង ប៉ុន្តែមិនចេះគ្រប់គ្រងកំហឹងរបស់ខ្លួន (ដូចជា**ឥសីទុរវ័ស**ជាដើម)។
2. អ្នកខ្លះចេះច្រើន តែចូលចិត្តនាំរឿងដាក់ខ្លួន (ដូចជា **សុក្រឆរ្យៈ**នេះជាដើម)។
3. អ្នកខ្លះទៀតឧត្តុង្គឧត្តមណាស់ តែមិនអាចជម្នះលើតណ្ហាបាន (ដូចជា**ព្រះព្រហ្ម**)។
4. អ្នកខ្លះទៀតខ្លាំងពូកែល្បីល្បាញណាស់ (ដូចជា**ព្រះឥន្ទ្រ**នេះ) តែបានប្រយោជន៍អ្វី បើអ្នកនោះនៅតែពឹងគេឲ្យជួយការពារដដែលនោះ។
5. អ្នកខ្លះថ្វីបើហ្មត់ចត់ក្នុងការតាំងធម៌ តែខ្វះក្តីមេត្តា (ដូចជា**បរសុរម**)។

6. អ្នកខ្លះជាប់នឹងពលីកម្ម (ដូចជា**ស្តេចសិពិ**) តែពលីកម្ម មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មុក្តិទេ។
7. អ្នកខ្លះគ្មានញាតិមិត្ត អ្នកនោះនឹងមិនចេះគិតគូរដល់អ្នកដទៃ ដូចជាភរិយាទេ ដូច្នេះមិនអាចមានទំនាក់ទំនងបានទេ។
8. អ្នកខ្លះ (ដូចជា**ឥសីមក្កន្ទេយ**) ដែលមានអាយុវែង តែពួកគេគ្មានអធ្យាស្រ័យល្អ ដែលស្ត្រីពេញចិត្ត។ អ្នកដែលមានអធ្យាស្រ័យល្អ ដែលស្ត្រីពេញចិត្ត តែមានអាយុខ្លីទៅវិញ។
9. អ្នកដែលមានទាំងពីរ (អាយុវែង និងមានអធ្យាស្រ័យល្អ ដូចជា**ព្រះសិវៈ**) បែរជារស់នៅដោយគ្មានរសជាតិទៅវិញ។
10. អ្នកដែលរស់នៅប្រកបដោយរសជាតិផ្អែមល្ហែម ជីវិតអមតៈ និងមានអធ្យាស្រ័យមិនកំណត់ គ្មាននរណាផ្សេងទៀតទេ សម្រាប់ខ្ញុំ (**ព្រះវិស្ណុ**)។

ប៉ុន្តែនៅចុងក្រោយ សល់តែ**កាលកេតុ**ម្នាក់គត់ ដែលនាងមិនអាចបដិសេធបាន។ ដោយគាត់ជាបុរសតែម្នាក់គត់ដែលនៅសល់ នាងត្រូវតែជ្រើសរើសយកគាត់។ នាងរួញរា។ នាងអស់សង្ឃឹម ក្នុងចិត្តច្របូកច្របល់ជាខ្លាំង។

ស្រាប់តែពេលនោះ **ព្រះវិស្ណុ**ក៏ចូលមកដល់មែន។ **លក្ស្មី**ត្រេកអរជាខ្លាំង។ នាងចាប់អារម្មណ៍លើទ្រង់។ នាងរីករាយគ្មានដែនកំណត់។ នាងស្រក់ទឹកភ្នែក នាងរត់ទៅរកទ្រង់ ហើយជ្រើសរើសយកទ្រង់ ជាបុរសរបស់នាង។ ពួកទេវតាកោតស្ញប់ស្ញែងជាខ្លាំង។

ជំនួបរវាង**លក្ស្មី** និង**វិស្ណុ** ក្លាយជាប្រវត្តិមួយ ដូចដែល**ព្រះវិស្ណុ**បានសន្យា។ រំភើប លាយភ័យ តាមតែអាច។ ពួកទាណពអន់ចិត្តជាខ្លាំង ក៏ទៅជួប**សុក្រឆរ្យៈ** សុំឈប់បន្តកូរសមុទ្រទឹកដោះបន្តទៀត។ ប៉ុន្តែ**សុក្រឆរ្យៈ**មិនយល់ស្របតាម។

6) <u>*អវតារមោហិនី*</u>

ការកូរទឹកសមុទ្រក៏បន្ត។ បន្ទាប់មកទៀត ក៏ផុសចេញនារីម្នាក់ មានភ្នែកជាផ្កាឈូក នាងគឺ **វរុនី** ជាទេពធីតានៃសុរា។ ពួកអសុរាក៏ចាប់យកនាង។ ជាចុងក្រោយក៏ផុសចេញបុរសម្នាក់មានដៃវែង សាច់ដុំធំ កាន់ថូរមួយដាក់ទឹកអម្រឹត។ អ្នកនោះគ្មាននរណាក្រៅពី **ធន្វន្តរី** [1] ទេ គឺជាអ្នកបង្កើតអាយុរវេទ។ ពួកទេវតា និងទានពជ្រួលច្របល់ជាខ្លាំង។ មានពួកទាណពម្នាក់ ដែលលោភលន់ជាខ្លាំង ក៏ឆក់យកទឹកអម្រឹតរួចរត់ទៅបាត់ទៅ។

ដូច្នេះពួកទេវតា គេក៏ពឹង**ព្រះវិស្ណុ**ម្តងទៀត ដែលពេលនោះ**ព្រះវិស្ណុ**មានព្រះបន្ទូលថា មិនអាចឲ្យពួកទាណពគ្រប់គ្រងលោកបានជាដាច់ខាត។ បើបណ្តោយឲ្យដូច្នេះ រោមនឆនរបស់ជីវិតនឹងត្រូវបំផ្លាញជាមិនខាន។ ដូច្នេះគាត់ក៏យល់ព្រមជួយពួកទេវតា។

នៅពេលនោះ ពួកអសុរាក៏កំពុងតែឈ្លោះគ្នា ដណ្តើមផឹកទឹកអម្រឹតមុន។ **ព្រះវិស្ណុ**ប្រែកាយជាស្រីស្អាតម្នាក់ មានឈ្មោះថា **មហិនី**។ មានសម្បុរខ្មៅភ្លឺ កាយស្រឡូន និងទាក់ទាញជាខ្លាំង។ នៅពេលដែល**មហិនី**ចូលទៅដល់ក្នុងវាំងរបស់ពួកទាណព ពួកទាណពមិនទាន់ផឹកអម្រឹតនៅឡើយ។ ដំណើររបស់នាង ស្នាមញញឹមរបស់នាង កែវភ្នែករបស់នាង បានធ្វើឲ្យពួកទាណពឈ្លក់វង្វេង ពួកគេរវល់គិតតែអំពីនាង ក៏ទុកអម្រឹតចោល។

ពួកអសុរាក៏សួរនាងថា៖ "ស្រីស្អាត នាងជានរណា? នាងមកពីណា? ប្រាប់ពួកយើងមក នាងជាកូននរណា។ នាងស្អាតណាស់។ នាងមកទីនេះចំជាឱកាសល្អមែន។ ឥលូវនេះពួកអសុរាយើង ពិតមែនតែមានឪពុកតែមួយមែន តែពួកយើងកំពុងឈ្លោះគ្នាដណ្តើមទឹកអម្រឹត។ យើងចង់ឲ្យនាងជួយចែកទឹកអម្រឹតដល់ពួកយើង ដូច្នេះពួកយើងនឹងមិនឈ្លោះគ្នាទៀតទេ"។

នាងមោហិនី បានតបថា៖ "តើបុគ្គលខ្ពង់ខ្ពស់ដូចជាអស់លោក អាចទុកចិត្តនឹងស្ត្រីចូលចិត្តសប្បាយដូចខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? មែនហើយគ្មានបណ្ឌិតណា ដែលធ្វើបែបនេះទេ"។ ដោយពាក្យរំញោកបែបនេះ នាងបានធ្វើឲ្យពួកអសុរា កាន់តែទុកចិត្តនាងថែមទៀត។ ពួកគេបានសើចក្អាកក្អាយ ដោយដៃកាន់ទឹកអម្រឹតទៅឲ្យនាង។

ដោយទទួលយកទឹកអម្រឹតបានហើយ **នាងមោហិនី** និយាយដោយសំដីផ្អែមល្ហែមថា៖ "អ្នកត្រូវយល់ព្រមតាមអ្វីដែលនាងខ្ញុំសម្រេចឲ្យធ្វើ ត្រូវក៏ដោយខុសក៏ដោយ បែបនេះ

ទើបខ្ញុំយល់ព្រមចែកទឹកអម្រឹតឲ្យ។ ពួកអសុរា ប្រាជ្ញារបស់ពួកគេងងឹតស្លុប ដោយសារតែសម្រស់របស់នាង មិនបានពិចារណាលើសំដីរបស់នាងអ្វីបន្តិច ក៏យល់ព្រមនឹងលក្ខខណ្ឌរបស់នាង។

នាងនិយាយថា ពួកទេវតានឹងត្រូវអញ្ជើញ ដើម្បីមកបង្ហាញថា ទាណពខ្លាំងពូកែមែន បង្ហាញថា ពួកទាណពមានកិត្តិយស និងស្រឡាញ់យុត្តិធម៌។ បន្ទាប់ពីរួញរាចិត្តបន្តិចមក **កាលកេតុ**ក៏យល់ព្រម ហើយពួកទាណពក៏អញ្ជើញពួកទេវតា។

ក្នុងនាមជាអ្នកអធិថិសត្ការ **មហិនី**ក៏សុំ**កាលកេតុ** យកអម្រឹតទៅចែកចាយដល់ភ្ញៀវដែលជាពួកទេវតា។ **កាលកេតុ**ក៏យល់ព្រមដោយគ្មានការសង្ស័យ។

ទាណព ស្វរភានុ សង្ស័យជាកលល្បិច ក៏បន្លំខ្លួនជាពួកទេវតា រួចចូលរួមក្នុងចំណោមពួកទេវតា។ **មហិនី**មិនដឹង ក៏ចែកទឹកអម្រឹតទៅឲ្យគាត់។ តែ**ទេវតា ចន្ទ្រាទេវ** ដឹងទាន់ ក៏ប្រាប់រឿងនេះដល់**មោហិនី** **មោហិនី**ក៏កាឡាជា**ព្រះវិស្ណុ**វិញ។ **ព្រះវិស្ណុ**ខឹង ក៏កាត់**ស្វរភានុ**ដាច់ជាពីរ។ នៅពេលដែល**ស្វរភានុ** ត្រូវបាន**ព្រះវិស្ណុ**សម្លាប់ សូម្បីតែអម្រឹត និងសំជីវិនមន្ត្រក៏មិនអាចជួយស្រោចស្រង់ជីវិតគាត់បានដែរ។ **ស្វរភានុ**ត្រូវបានកាត់ជាពីរកង់ ក្បាល និងខ្លួន។ ក្បាលក៏ក្លាយជារាហូ និងខ្លួនក្លាយជា កេតុ។ ដោយព្រះចន្ទជាអ្នកបកអាក្រាតកលល្បិចរបស់**ស្វរភានុ** រាហូ និងកេតុក្លាយជាសត្រូវរបស់ចន្ទ្រាទេវជារៀងរហូតមក។

ពួកទាណពដឹងថា**នាងមោហិនី** តាមពិតជា**ព្រះវិស្ណុ**។ **កាលកេតុ**ភ័យព្រួយ ពេលដឹងថាអម្រឹតអស់រលីងពីថូរទៅហើយ។ អម្រឹតទាំងអស់ ត្រូវពួកទេវតាផឹកអស់ហើយ។ **កាលកេតុ**ក្តៅក្រហាយ ក៏ប្រញាប់ទៅសម្លាប់**ព្រះវិស្ណុ**។ តែ**ព្រះវិស្ណុ**គេចខ្លួន។ នៅចុងបញ្ចប់ **កាលកេតុ** និងបក្សពួក ដឹងខ្លួនថា ចាញ់បោកគេម្តងទៀត ហើយពេលនេះច្បាស់ជាចាញ់សង្គ្រាមមិនខាន។

សុក្រឆរ្យៈក្តៅក្រហាយជាខ្លាំង។ គាត់ប្រកាសថា នរណាដែលធ្លាក់ក្នុងសំណាញ់សម្រស់របស់ស្ត្រី មិនអាចធ្វើអ្វីបានសម្រេចទេក្នុងជីវិត។

[1] អានថា ធន់ ន្វាន់ តៈ រី។

ធន្វន្តរី ជាគ្រូពេទ្យឥណ្ឌាសម័យបុរាណ និងជាគ្រូពេទ្យវះកាត់ដំបូងបង្អស់ម្នាក់លើលោក។ តាមប្រពៃណីហិន្ទូ គាត់ត្រូវបានគេចាត់ទុកថា ជាអ្នកបង្កើតអាយុរវេទ។ គាត់ពូកែខាងប្រើរុក្ខជាតិឱសថ ហើយជាអ្នករកឃើញលក្ខណៈអង់ទីសិបទិច របស់រមៀត និងលក្ខណៈរបស់អំបិល ដែលអាចប្រើសម្រាប់រក្សាសាច់ (ដូចជាប្រើអំបិលប្រលាក់ត្រី..) ដែលគាត់បានយកមកប្រើ ក្នុងការព្យាបាលរបស់គាត់។

ការវះកាត់របស់គាត់ទាំងអស់ ធ្វើទៅដោយគ្មានប្រើថ្នាំស្ពឹកនោះទេ តែទោះជាយ៉ាងណា វិធីសាស្ត្ររបស់គាត់ ត្រូវបានគេកត់ត្រាមកថា ទទួលបានជោគជ័យភាគច្រើន។

សូមអភ័យទោសទុកជាមុន ចំពោះកំហុសឆ្គងនានាក្នុងអត្ថបទមួយនេះ

ជាពិសេសកំហុសអក្ខរាវិរុទ្ធ ព្រោះសង្កេតឃើញថា ឈ្មោះតួអង្គសុទ្ធតែពាក្យបែបបាលី បូសំស្ក្រឹត ដែលអាចនាំឲ្យមានកំហុសឆ្គងមិនខាន។

សូមអរគុណ!!!!